

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Abby Jimenez

Part of Your World

Copyright © 2022 by Abby Jimenez

Reading group guide copyright © 2022 by Abby Jimenez and Hachette Book Group, Inc.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2024

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTOR

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

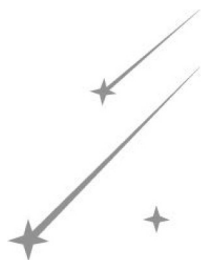
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2024

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Deo tvog sveta

ABI HIMENEZ

Prevela sa engleskog
Slavica Marković

Stela

*Za Džanet, Teri, Don i Lindsay.
Ne mogu ni da zamislim da bih uspela
da postignem sve ovo
bez vaše безусловne podrške.
Ovu knjigu posvećujem vama.*

1.

ALEKSIS

Noćni leptirići lepršali su naspram svetlosti farova iznad visoke trave u jarku. Još uvek sam čvrsto stiskala volan, dok mi je srce snažno udaralo.

Naglo sam skrenula kako bih izbegla rakuna u magli i zabila se u plitki nasip pokraj puta. Nisam bila povređena. Malo uznemirena da, ali ne i povređena.

Pokušala sam da ubacim u rikverc, ali gume su se samo beskorisno okretale u mestu. Verovatno zbog blata. *Uh*. Trebalo je da kupim džip umesto sedana.

Isključila sam motor, uključila sva četiri žmigavca i pozvala pomoć na putu. Rekli su mi da ću morati da čekam sat vremena.

Savršeno. Prosto *savršeno*.

Imala sam još dva sata vožnje do kuće, a zaglavila sam se u nekoj zabiti između pogrebnog zavoda u Sidar Rapidsu u Ajo-vi, odakle sam krenula, i mog doma u Mineapolisu. Bila sam gladna, išlo mi se u toalet, a nosila sam steznik. Ukratko, bilo je ovo veliko finale jedne od najgorih sedmica u mom životu.

Pozvala sam svoju najbolju prijateljicu Bri. Odmah se javila. „I? Kako je prošla paklena nedelja?”

„Mogu ti reći kako se završila”, odgovorila sam i pogurala sedište unazad. „Upravo sam upala autom u jarak.”

„Joj. Jesi li dobro?”

„Dobro sam.”

„Jesi li pozvala šlep-službu?”

„Jesam. Moram da čekam sat vremena. A nosim steznik.”

Usisala je vazduh kroz stisnute zube. „Đavolji donji veš? Zar se nisi presvukla pre nego što si krenula? Mora da si pobegla brzinom svetlosti čim ti se ukazala prilika. Gde si sada?”, upitala je.

Provirila sam kroz vetrobransko staklo. „Ni sama ne znam. Bukvalno u nekoj nedodžiji. Nema čak ni uličnih svetiljki.”

„Jesi li oštetila auto?”

„Ne znam”, odgovorila sam. „Nisam stigla da izađem i proverim. Mislim da nisam.”

S nelagodom sam se promeškoljila na sedištu. „Sačekaj malo. Sad ću ovo da skinem.”

Odvezala sam pojas i sedište pogurala unazad do kraja. Izula sam štikle i bacila ih na suvozačevo sedište, a zatim savila ruku iza leđa kako bih otkopčala haljinu. Izmigoljila sam se iz bretela grudnjaka i zavalila na sedištu najviše što sam mogla. Podigla sam rub crne koktel haljine do kukova i zakačila palčeve za vrh steznika.

Nigde nije bilo ni žive duše. U poslednjih pola sata nijedan auto nije prošao putem. Međutim, kao što se moglo i očekivati, baš kad sam počela da skidam najlonke, nečiji farovi su prodrli kroz moje zadnje vetrobransko staklo.

„Ma baš sjajno”, uzdahnula sam, ubrzavajući pokrete.

Imala sam osećaj kao da učestvujem u takmičenju ko će pre da skine kompresijsku čarapu. Začula sam zvuk zatvaranja vrata automobila i počela mahnito da se borim s vezicama steznika, skinuvši ga konačno preko kolena ispod volana. Taman kad sam ga šutnula negde na pod, neko se približio prozoru.

Odnekud se pojavio veliki, čupavi pas i skočio na moja vrata. Zatim je prišao neki muškarac s bradom, u teksas jakni s

vunenim okovratnikom. „Hantere, siđi!” Pomerio je psa od mog auta i kucnuo o staklo. „Hej, jeste li dobro?”

Rajsferšlus mi je još uvek bio napola otvoren, a haljina podignuta gotovo do gaćica. „Dobro sam”, odgovorila sam i povukla haljinu preko kukova, a zatim se namestila tako da mi gola leđa budu okrenuta prema suvozačevoj strani. „Rakun.”

Prislonio je šaku uz uho. „Oprostite, ne čujem vas baš najbolje.”

Spustila sam prozor nekoliko centimetara. „Naglo sam skrenula kako bih izbegla rakuna. Dobro sam”, ponovila sam glasnije.

Izgledao je kao da ga je moj odgovor dobro zabavio. „Da, ovde ima mnogo rakuna. Želite li da vas izvučem?”

„Već sam pozvala šlep-službu. Hvala, u svakom slučaju.”

„Ako ste pozvali šlep-službu, to znači da čekate Karla da dođe”, odvratio je. „A to bi moglo da potraje.” Pokazao je glavom niz put. „Verovatno pije svoje šesto pivo u VFW-u.”

Zatvorila sam oči i umorno uzdahnula. Kad sam ih otvorila, videla sam kako se muškarac smeši. „Sačekajte malo, izvući ću vas.”

Nije sačekao moj odgovor, samo je otišao iza kola.

Brzo sam zakopčala rajsferšlus, a zatim ponovo uzela telefon. „Neki tip me izvlači”, šapnula sam Bri.

Podesila sam retrovizor tako da mu vidim broj na tablicama, ali su mi smetali njegovi farovi. Spolja se čulo zveckanje metala. Pas je ponovo skočio da me pogleda kroz prozor. Mahao je svojim kratkim repom i počeo da laje.

„Je li to pas?”, upitala je Bri.

„Da. Njegov je”, odgovorila sam i odmahнула glavom psu, koji je sada lizao staklo.

„Zašto si tako zadihana?”

„Pokušavala sam da skinem steznik kad se pojavio”, rekla sam i podigla steznik s poda, zgužvala ga i ubacila u torbu. „Bila sam polugola kad je prišao prozoru.”

Toliko se glasno nasmejala da sam morala da odmaknem telefon od uha.

„Uopšte nije smešno”, prošaputala sam.

„Možda *tebi* nije”, odvrtila je, još uvek se smejući. „Kakav je taj tip? Neki jezivi starac?”

„Ne. Prilično je sladak, zapravo”, rekla sam dok sam pokušavala da vidim aktivnost iza sebe u bočnom retrovizoru.

„Aaaaa. A kako *ti* izgledaš?”

Ovlaš sam se pogledala. „Našminkana i sa sredeonom frizuram, u crnoj haljini za sahrane...”

„Onoj *dolče*?”

„Da.”

„Znači, izgledaš baš seksi. Ostaću na vezi, u slučaju da namerava da te ubije.”

„Ha. Baš ti hvala.” Zavalila sam se dublje u sedište.

„Je li sahrana bila užasna?”, upitala je Bri.

Duboko sam uzdahnula. „Mnogo užasna. Svi su me neprekidno zapitkiivali gde je Nil.”

„I šta si im rekla?”

„Ništa. Da smo raskinuli i da ne želim o tome da govorim. Nisam htela da ulazim u dalje priče. I naravno, Derek se nije pojavio.”

„Baš je našao kad će da otputuje u Kambodžu. Uvek propusti *ama* baš svaki zanimljiv događaj”, rekla je Bri.

Moj brat blizanac imao je urođenu sklonost da izbegava porodične drame. Svakako nije mogao da zna da će prabaka Lil iznenada umreti u staračkom domu i da ću morati sama da podnesem pritisak trodnevne sahrane koja je usledila i ponovnog okupljanja svih članova porodice, ali to je i dalje bilo vrlo u skladu s njegovim stilom.

Otvorila sam prozor još nekoliko centimetara da pomazim psa. Imao je čupave obrve poput nekog starca i krupne, zlatne oči zbog kojih je izgledao kao da je iznenađen što me je ugledao.

„Mama je održala zaista divan oproštajni govor”, rekla sam, češkajući psu uho.

„To me uopšte ne iznenađuje.”

„A Nil mi je neprekidno slao poruke.”

„Ni to me ne iznenađuje. Taj čovek je zaista drzak. Jesi li mu odgovorila?”

„Naravno da *nisam*”, odvrtila sam.

„Tako i treba.”

Spolja se ponovo začulo zveckanje.

„Dobro, slušaj me sada”, rekla je Bri. „Razmišljala sam kako bismo mogle da organizujemo sastanak učetvoro kad se vratiš.”

Zastenjala sam.

„Samo me saslušaj. Uopšte nije komplikovan plan.”

Sigurno će biti komplikovan.

„Izaberemo dva najzgodnija lika koje možemo da nađemo na *Tinderu*. Verovatno će to biti neki koji se slikaju s ribom koju su navodno upecali, ali to sada nije važno. Odvedemo ih u kafić ispred Nikove kancelarije, znaš onaj gde on svakog dana ruča u jedanaest i trideset? I onda kad se Nik pojavi, potpuno se iznenadimo što ga tamo vidimo. Ti se kao sapleteš i slučajno prospeš malo crvenog vina po njegovoj košulji, dok se ja ljubim s likom s *Tindera*.”

Zagrcnula sam se od smeha.

„Koliko god bih volela da ti pomognem da uništiš garderobu svog budućeg bivšeg muža”, odvrtila sam, još uvek se ce-rekajući, „ne planiram da izlazim s muškarcima u skorije vreme. Sada mi muškarci u životu nisu potrebni. Niti će ikada biti.”

Nasmejala se. „Da, sve smo mi jake žene dok se s plafona ne oglasi protivpožarni alarm u tri sata ujutru, a nema nikoga osim tebe da ga udari metlom i deaktivira.”

Frknula sam od smeha.

„Ali ozbiljno ti govorim”, rekla je. „Nikada nismo bile u isto vreme bez partnera. Trebalo bi da iskoristimo priliku. Da

organizujemo nezaboravno leto za seksi devojke. Moglo bi da bude baš zabavno.”

„Mislim da sam više raspoložena za leto sa *Zlatnim devoj-kama...*”¹

Činilo se kao da o tome razmišlja. „I to može da se pokaže kao zanimljivo.”

Spolja se ponovo začulo zveckanje i osetila sam kako se auto pomera, kao kad se nešto zakači za branik.

„Hoćeš li da izađemo na piće sutra?”, upitala je Bri.

„U koje vreme? Imam pilates.”

„Posle toga.”

„Naravno, može.”

Primetila sam neki pokret u bočnom retrovizoru. Muškarac je ponovo krenuo ka meni. Prestala sam da mazim psa i gotovo sasvim zatvorila prozor.

„Hej”, šapnula sam Bri. „Onaj tip dolazi. Ostani na vezi.”

Muškarac je ponovo pomerio psa dalje od mog auta i sagnuo se da mi nešto kaže kroz staklo. „Možete li da stavite menjač u neutralan položaj?”, upitao je kroz nekoliko centimetara širok prorez.

Klimnula sam glavom.

„Kada vas izvučem, stavite ga u ‘parking’ i isključite motor dok ne skinem lance.”

Ponovo sam klimnula glavom, posmatrajući ga kako se vraća do svog kamioneta. Zalupio je vrata, a zatim se začuo zvuk uključivanja motora. Onda se moj auto trznuo i lagano izvukao iz jarka, vrativši se na put. Muškarac je prošao oko automobila s baterijskom lampom u ruci i proverio branik.

Na haubu mi je sleteo vilin konjic. Sedeo je potpuno nepomično dok je muškarac, povijen, pregledao moje gume. Zatim

¹ *The Golden Girls*, američki sitkom čije su glavne protagonistkinje četiri žene u poznijim godinama koje žive u istoj kući. (Prim. prev.)

je isključio lampu i vratio se iza auta. Opet se začulo zveckanje lanaca i minut kasnije vratio se do prozora. „Pregledao sam auto. Ne vidim nikakvo oštećenje. Mislim da bez problema možete da ga vozite.”

„Hvala vam”, rekla sam i proturila dve novčanice od po dvadeset dolara kroz otvor.

Muškarac se osmehnuo. „Usluga je besplatna. Vozite oprežno.”

Vratio se do svog kamioneta i zatrubio, podižući ruku u znak pozdrava dok je prolazio pored mene i odvezio se u maglu.

2.

DANIJEL

Pokazavši glavom na riđokosu koja je sedela za šankom, Dag je rekao: „Ajde, dobijaš stotku ako uspeš da je ubediš da ode s tobom kući.”

Bila je to ista ona žena koju sam izvukao iz jarka pola sata ranije. Petnaest minuta nakon toga, ušla je u VFW.²

Bio je mesec april, utorak, devet sati uveče, što znači da je čitav grad zaglavio u baru. Sneg se otopio i turistička sezona je bila zvanično završena. Svi lokali, osim restorana „Kod Džejn” i ovog mesta, prekinuli su rad dok voda u reci ne otopli, a „Kod Džejn” se zatvarao u osam sati. Više nije bilo turista, a ova sirota žena nije imala blagu predstavu šta ovde može da je snađe. Ni najmanje se nije uklapala u atmosferu, pritom je bila jedina žena u lokalu koja nije bila u srodstvu ni sa kim od nas, i jedina koja nije živela u ovom gradiću. Nema sumnje da će joj se svi besomučno udvarati.

Narugao sam se svom najboljem drugu, mažući kredom vrh bilijarskog štapa. „Odakle *tebi* stotka?”

Brajan, koji je sedeo na barskoj stolici, grohotom se nasmejao. „Odakle ti i pet dolara? Jer ako imaš, bolje bi ti bilo da mi odmah daš. Još mi duguješ za piće od sinoć.”

² *Veterans of Foreign Wars*, Udruženje vojnih veterana. (Prim. prev.)

„*Sigurno* ćeš ih dobiti”, promrmljao sam.

Dag nam je pokazao srednji prst. „Imam stotku. A imam i tvojih pet dolara, budalo”, rekao je Brajanu. „Uostalom, ne plaćam ja sâm ceo ulog. Dvojica koja izgube daju po pedeset, a onaj koji je odvede kući uzima sve.”

„Pusti je na miru”, rekao sam i razbio kugle. Nekoliko njih se zakotrljalo po stolu, a onda je šestica konačno upala u rupu. „Ta žena ne bi otišla kući ni sa kim iz ovog bara. Veruj mi.”

Žene poput nje ne žele ništa s muškarcima poput nas.

Auto koji sam izvukao iz jarka bio je *mercedes*. Verovatno je vredeo više nego što nas trojica zajedno zaradimo za godinu dana. Da ne pominjem da je bila obučena kao da ide na koktel zabavu na jahti. Fensi haljina, velike dijamantske naušnice u ušima, dijamantska narukvica – očigledno je samo prolazila kroz grad i nije imala nameru ovde da prespava. Zapravo, iznenadio sam se što se uopšte zaustavila, umesto da se odveze do četrdeset pet minuta udaljenog Ročestera i tamo večera. VFW i nije baš neki fini restoran.

Dag je već vadio novac iz novčanika.

„Nisam zainteresovan”, odvratio sam i s lakoćom ubacio osmicu u rupu. „Ne volim da se kladim u ljudska bića. Ona nije stvar.”

Dag je odmahnuo glavom. „Makar *pokušaj* da se malo zabaviš.”

„Zabavljam se.”

„Stvarno? A kad si se poslednji put smuvao s nekom?”, upitao je Dag. „Koliko je prošlo otkad si raskinuo s Megan? Četiri meseca?”

„Ne tražim tako nešto. U svakom slučaju, hvala ti.”

Videvši da kod mene ne može da prođe, Dag se usredsredio na Brajana. „A ti? Jesi li za stotku?”

Brajan je gotovo istog trenutka pogledao u Liz, koja je radila za šankom.

Dag je prevrnuo oči. „Ona je udata. *Udata*. Ostavi se toga. Počinješ sve da nas deprimiraš. Preuzmi neku aplikaciju za upoznavanje ili tako nešto.” Dag je pokazao svojom čašom soka na Brajana. „Prošle nedelje sam upoznao bliznakinje na *Tinderu*. *Bliznakinje*.” Namignuo je.

Napucalo sam bilijarsku kuglu. „Stvarno? Imao si jedinstvenu priliku da razočaraš dve žene istovremeno?”

Brajan se nasmejao.

Dag me je ignorisao. „Ozbiljno ti govorim, čoveče. Ona neće ostaviti muža. Idi svojim putem.”

Brajan je ponovo pogledao u Liz. A onda, kao da ga je neko prizvao, vrata VFW-a su se otvorila i ušetao je Džejk, obučen u policijsku uniformu.

Svi smo zastali i posmatrali ga kako ide do šanka. Prošao je kroz prostoriju lupajući goste po leđima i pozdravljajući glasnije nego što je bilo potrebno, samo da bismo svi primetili kako nas je udostojio svog prisustva.

Prošao je iza šanka kao da poseduje ovo mesto, došao do Liz i teatralno je poljubio. Bar je eksplodirao od oduševljenja, a Dag i ja smo se samo pogledali. Kakav kreten.

Pogledao sam Brajana i video senku boli na njegovom licu.

Dođavola, možda je Dag ipak u pravu. Ne kažem da je kladenje na žene rešenje, ali Brajan je morao da se ostavi toga. Liz neće ostaviti Džejka – a treba da ga ostavi.

Majk je prošao pored nas na putu do toaleta, a Dag mu je klimnuo glavom. „Hej, Majk! Dobijaš stotku ako je ubediš da ode s tobom.” Pokazao je na ženu za šankom.

Majk se zaustavio i pogledao iznad naočara. Mora da mu se ono što je video svidelo jer je izvadio novčanik. „Gotovo da nije pošteno. Dobijem i stotku i prelepu ženu.”

Nasmejao sam se i pogledao na sat. „Moram da idem. Treba da nahranim bebu”, rekao sam, odlazeći štap.

Dag je uzdahnuo. „Svaki prokleti put.” Odmahnuo je rukom na mene. „U redu, onda. Idi.” Zatim je pogledao preko mog ramena u pravcu šanka i pokazao glavom na ženu. „Hej, reci neku dobru reč za mene u prolazu.”

„Znači želiš da je slažem?”, upitao sam, navlačeći jaknu.

Brajan i Majk su se nasmejali.

Dag me je ignorisao i stavio svoj bilijarski štap na sto. „Spremam se da izvadim svoje tajno oružje.”

Zacerekao sam se i krenuo prema šanku, odmahujući glavom.

3.

ALEKSIS

Dok je brisala pult, devojka iza šanka me je pitala: „O čemu razmišljaš?”

Imala je plavu kosu, tetovažu ruže na zglobu šake i jarkoru-žičasti karmin. Lepa devojka. Zvala se Liz.

Pogledala sam jelovnik koji mi je pružila. „Šta preporučuješ?”, upitala sam je, ni najmanje oduševljena opcijama. Goto-vo svako jelo bilo je prženo.

„Imamo domaći čili”, ponudila je.

Namrštila sam se. „Nisam baš neki ljubitelj čilija.”

Magla napolju je postala još gušća i shvatila sam da ću morati negde da svratim kako bih otišla u toalet i nešto pojela pre nego što uspem da stignem do kuće. Jedina benzinska pum-pa u gradu bila je zatvorena, pa nisam uspela da odem u toalet ili kupim nešto za jelo. *Gugl* me ljubazno usmerio ka jedinom otvorenom lokalu u prečniku od sedamdeset kilometara – zvao se VFW i tip s kamionetom ga je ranije spomenuo.

Jednom rečju, mesto je bilo *ofucano*, s neuparenim stolovima i jeftinim stolicama. Po zidovima su bile okačene stare svetleće reklame za pivo koje nisu radile, zajedno sa uramljenim odlikovanjima i crno-belim fotografijama ratnih veterana. Iz starog džuboksa koji je stajao naslonjen uz zid treštala

je pesma *Bennie and the Jets*. Baš iznad šanka visila je ogromna preparirana glava jelena, s rogovima ukrašenim raznobojnim sijalicama za jelku. Sve je izgledalo otrcano i bezvredno. Nikad u životu ne bih došla na ovakvo mesto da me nepredviđene okolnosti nisu u njega dovele.

Mlada žena u poodmakloj trudnoći pridružila se Liz i provukla karticu kroz aparat, pridržavajući leđa slobodnom rukom.

„Hana, odlaziš?“, upitala je Liz, točeći pivo.

„Da.“ Namrštila se. „Beba mi pritiska bešiku stopalom.“

„Ostaviću tvoju napojnicu u kancelariji“, rekla joj je Liz. Onda se vratila meni. „Šteta što nisi naišla pre nego što se restoran „Kod Džejn“ zatvorio. Ali ponuda je svakako prilično oskudna dok ne dođe leto i turisti se ne vrate.“

„Turisti?“, upitala sam.

„Da. Naš gradić je pored reke Rut.³ Uz to, samo smo na dva sata vožnje od Mineapolisa i Sent Pola, pa imamo mnogo vikend-turista. Međutim, sada su ovde samo meštani. I to baš svi. Svih trista pedeset i nešto.“ Osmehnula se, pokazujući glavom na prepun bar.

Okrenula sam se na stolici. Govorila je istinu. Nigde nije bilo nijednog praznog mesta.

Dok sam pogledom prelazila preko mase ljudi, primetila sam čoveka koji mi je izvukao auto iz jarka. Stajao je pored stola za bilijar.

Jeste bio *baš* sladak.

Pošto je skinuo jaknu, uverila sam se da ima i lepo telo. Imao je taj robustan izgled drvoseče. Visok, sa bradom, tamnosmeđe kose i kestenjastih očiju, s jamicama na obrazima. Nosio je

³ *Root River*, reka u američkoj državi Viskonsin koja se uliva u jezero Mičigen i koja je poznata po 68 km dugačkoj stazi koja prati njen tok, a kojom turisti mogu da pešače, voze bicikl ili skijaju tokom zime. (Prim. prev.)

kariranu košulju i farmerke. Zavrnuo je rukave, a obe podlakice su mu krasile šarene tetovaže.

Brzo sam se okrenula da ne primeti da ga gledam.

Začulo se zvonce i Liz je pogledala iznad moje glave. Neka kva nelagodnost na trenutak joj je prešla preko lica, ali ipak se nasmešila. Okrenula sam se da vidim šta gleda. U bar je ušao policajac – i to zgodan policajac. Bio je viši od metar i devedeset. Tamne oči, gusta smeđa kosa. Zategnuto telo u uniformi šerifa. Pištolj u futroli zakačenoj na opasaču, zlatna značka na grudima. Burma na prstu.

„Zdravo, dušo.” Liz mu se smešila dok je prolazio iza šanka.

Nagnuo se i poljubio je. Neki ljudi su zviždali.

Podigao joj je bradu. „Doneo sam ti džemper”, rekao je gledajući je u oči. Stavio je zamotuljak od bele tkanine u njene ruke. „Ostavila si ga u policijskom vozilu.”

„To je lepo od tebe.” Liz me je pogledala. „Oh, Džejk, ovo je...” Zaustavila se, shvativši da joj nisam rekla svoje ime. Džejk se okrenuo prema meni i činilo se da je tek sada primetio moje prisustvo.

„Aleksis”, odgovorila sam. „Drago mi je.”

„Dobro došla u Vakan.”⁴ Izgovorio je kao ‘wah-khan’. „Moram da krenem”, rekao je svojoj supruzi. „Doći ću u ponoć da te pokupim.” Ponovo ju je poljubio, meni klimnuo glavom u znak pozdrava, pa otišao.

Otpuhнула sam i ponovo pogledala jelovnik. Razmišljala sam da ipak ništa ne naručim jer mi se ništa i nije činilo primamljivim. „Osim čilija, šta još preporučuješ?”, upitala sam.

„Hej”, iza mene se začuo muški glas koji se obratio Liz. „Ja bih da platim račun.”

⁴ *Wakan* – ime izmišljenog gradića u Minesoti koje na jeziku indijanskog plemena Dakota Sijuksi znači *magičan, duhovan, sveti, čudesan*. (Prim. prev.)